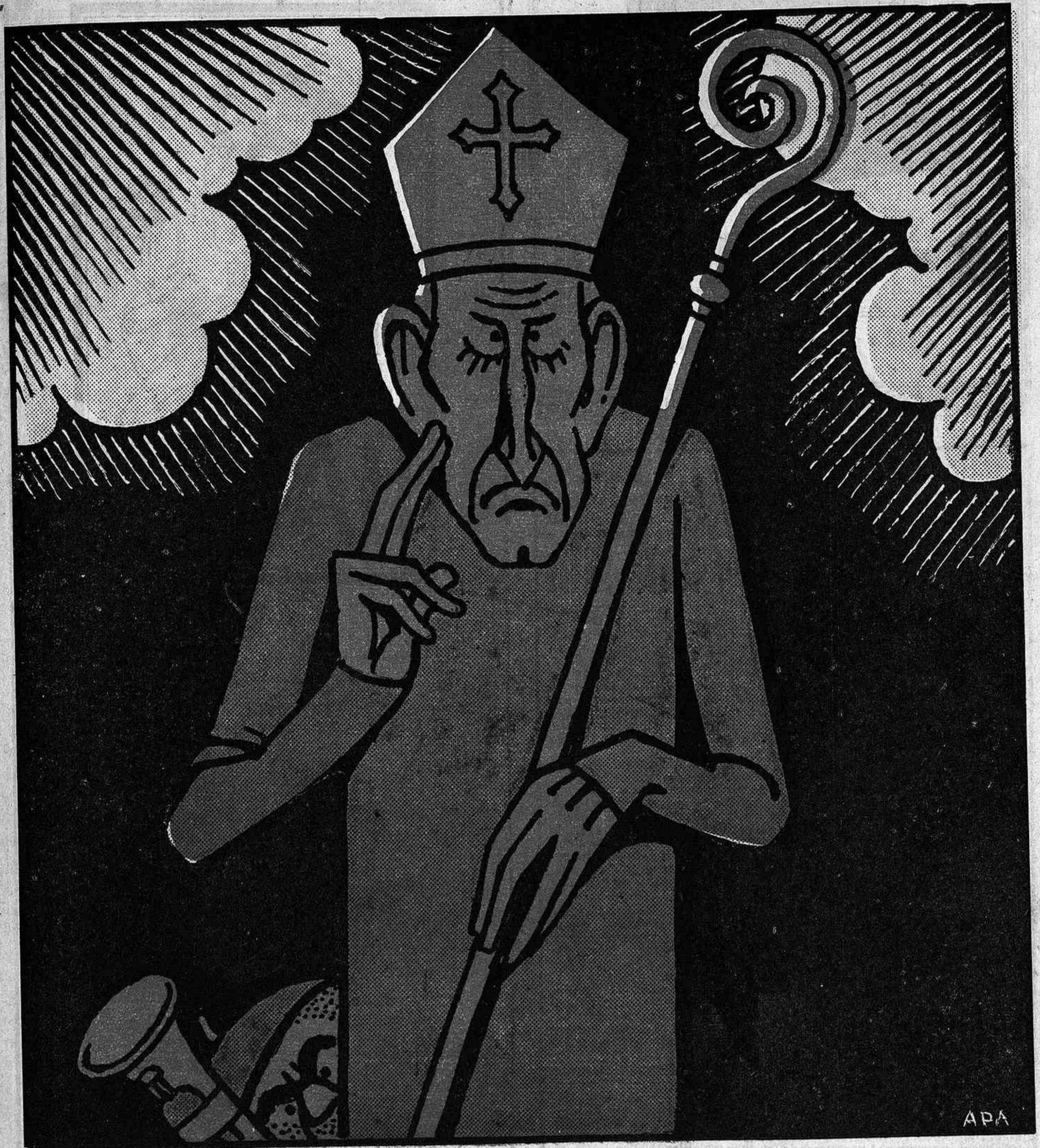

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

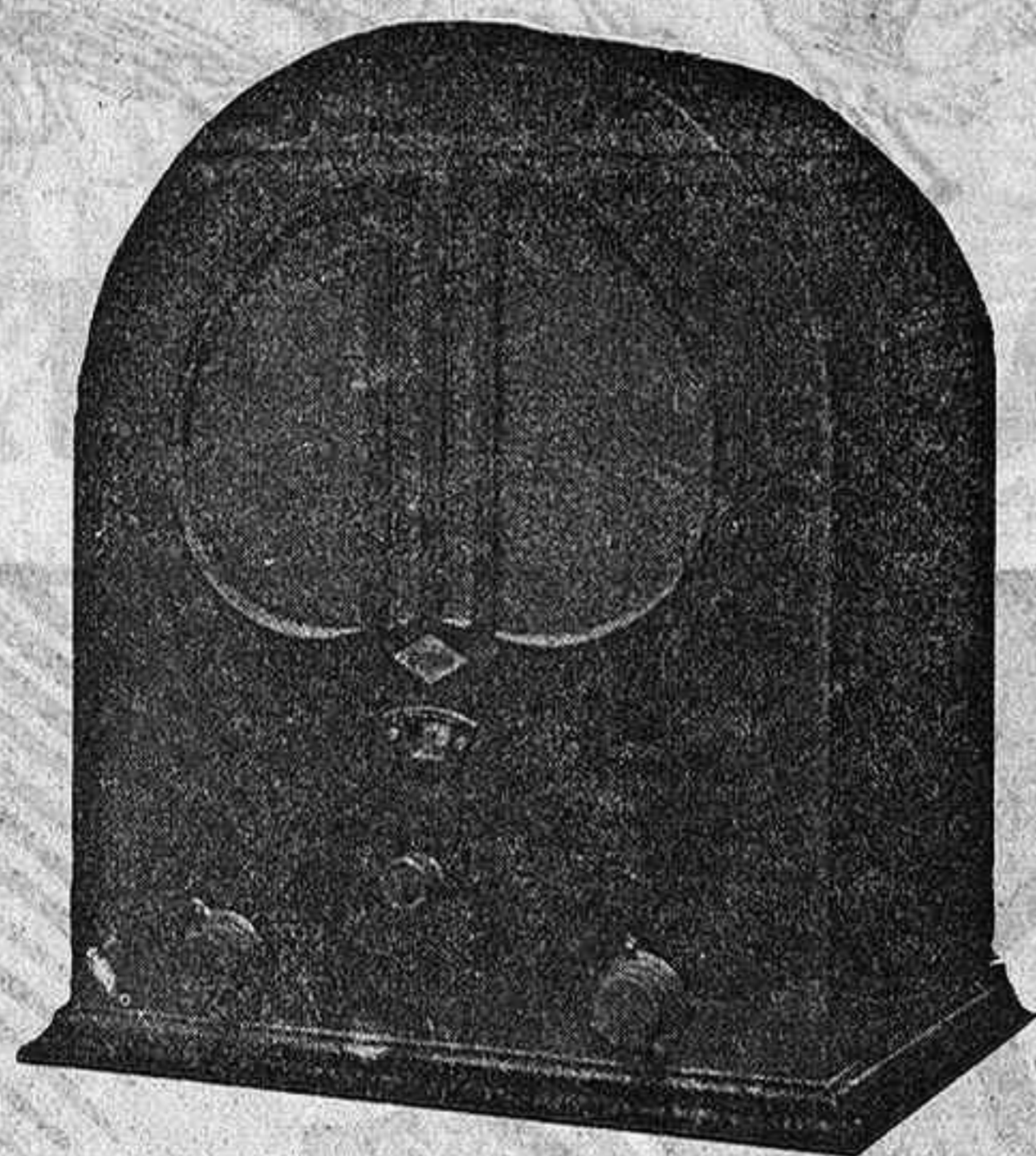

La darrera pastoral

Està prohibit als capellans fer política: el bisbe ja proveïra aquesta necessitat

Receptor RADIO CLIMO

enxufable al corrent, sense antena

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 :: Telèfon 23058

PREU: 400 PESSETES

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Solvré. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

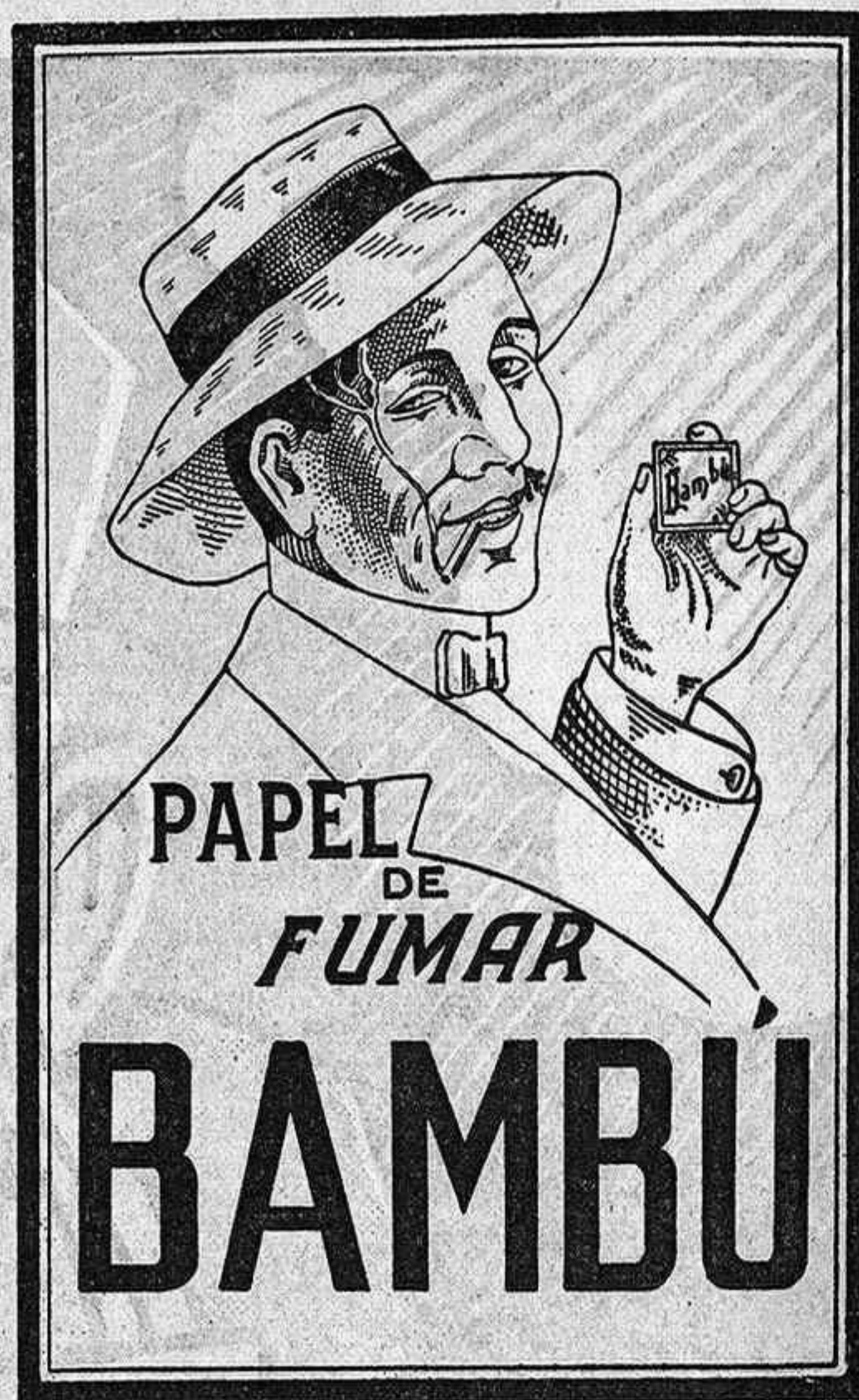
siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avari...), *ecsemes*, *herpes*, *ulceres darticoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Píndoles depuratives del Dr. Solvré, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòrrhea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *radiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Gragees potencials del Dr. Solvré. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sokatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de les dites malalties.

que
espla
para
cia,
res
parla
liu
cosa
és e
ilor
amb
i am
bona
vaci
burg
el m
més
pegu
Aca
la p
sió
no
Car
terr
vada
gen
Poi
nist
mal
lliss
ne
sia

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

OME, vostè que està tant per Madrid, digui'ns alguna cosa del Parlament...

2.—¿Què vol que li digui?

1.—Si no l'ha decepcionat, si creu vostè que l'antiparlamentarisme és millor sistema, etc...

2.—Massa llarg. Veurà, tots els que malparlen del parlamentarisme, són la gent més xerraire del món. Jo he vist molts anarquistes, dels més repatanis d'anar al Parlament,

que quan es troben en les assemblees proletàries, s'hi esplaien, s'hi entretenen, fan llargs discursos i demanen la paraula prèvia, per qüestions d'ordre, per pregs d'urgència, etc., etc..., i quan fan discursos s'hi passen hores i hores perquè els escoltin. Són els parlamentaristes de l'antiparlamentarisme.

1.—Bé, però el Parlament espanyol està allò que se'n diu a l'altura?

2.—El Parlament espanyol ara i sempre ha estat una cosa superior a la resta del país. El Parlament d'avui, que és el millor que no hi havia hagut en molts anys, és la millor peça de l'organisme de l'Estat espanyol.

1.—Què diu, ara?

2.—El que crec. Amb els Royos, amb els Estébanez, amb els Gómez Rojí i els García Gallego, amb els Beunza i amb els Alba, el Parlament espanyol és la conunció més bona que he trobat del país. Només cal una mica d'observació. Vagi a una reunió qualsevol de treballadors o de burgesos, de classes determinades, i es trobarà amb què el nivell intel·lectual, la sensibilitat política, és infinitament més baixa que la del Parlament espanyol...

1.—Bé, però això de què els diputats s'insultin i es peguin, no està bé...

2.—Passa a tot arreu. Un Parlament no és pas una Acadèmia ni un convent. El que porta allà els homes és la passió, el vent del carrer. Que vol que es quedi la passió a la porta? No. La passió entra. És natural i lògic que no puguin conviure junts forces com Royo Villanova i Carrasco i Formiguera, en el terreny ideològic o en altres terrenys morals, diputats que tenen una tacada vida privada i els que són honestos de dalt a baix. A tot arreu la gent reunida crida i s'exalta segons el seu temperament. Poincaré, des del cap de la Presidència del Consell de Ministres, va tractar d'"abominable gredin" un comunista malcarat; a Prússia, no fa gaire, els "nazi" es varen apallissar amb els socialistes... Això en Parlaments diguem-ne burgesos. Però, i en Parlaments obrers, en el de Rússia? Qui no recorda com els "stalinistes" insultaven a

Lleó Trotzki, quan aquest parlava contra el cap d'Estat de la U. R. S. S.? I, sense anar més lluny, no sap tot hom que en el fons del "Buenos Aires", en les controvèrsies entre anarquistes i comunistes—¿controvèrsies?, per tant, parlamentarisme!—les paraules més groixudes eren exaltades cada dos per tres... És a dir, que el parlamentarisme té aquesta passió viva de la política.

1.—Bé, però, què se'n treu de tot això?

2.—Lleis!

1.—Però vostè hi creu en l'eficàcia de la vida parlamentària?

2.—I m'ho pregunta vostè, després d'haver viscut set anys sota una dictadura que no deixava parlar, que no deixava controlar, i que per no deixar parlar i controlar, ha dut el país a la ruina? ¿Es que d'haver-hi hagut Parlament s'hauria tolerat la bogeria malversadora de l'Estat que ha dut la ruina del país? ¿Es que d'haver-se controlat l'obra governamental, s'haurien permès les extravagàncies de l'Estat?

1.—Però una obstrucció pot deturar tota l'obra d'una majoria...

2.—¿Ho diu per l'Estatut? Té raó. La minoria agrària pertorba l'obra legislativa. Però no hi ha cap govern al món que sigui perfecte. Tots tenen una falla, i els drets que la majoria dóna a la minoria poden ésser aprofitats per aquesta per a pertorbar l'obra del govern. Però, ¿vol que li digui? Més m'estimo aquesta obstrucció que no pas el silenci amb que en la dictadura es consentia tot i on es podien realitzar crims polítics com aquell de Vera del Bidasoa i el de les Drassanes barcelonines, sense aparell de control.

1.—Així vostè és parlamentarista.

2.—Sí. No he vist mai que la gent s'entengui d'altra manera que no sigui conversant, discutint, apassionant-se. I el Parlament ha donat proves de capacitat i d'intel·ligència. Ha fet en 260 sessions 183 lleis. Ha treballat intensament. Ha donat al país el que li mancava: la força expressiva d'ésser un poble que sap què cosa és fet públic, encara que sigui per a combatre'l. Avui tota representació social i política, directa o indirectament, té una representació parlamentària i una veu política; abans no tenia ni el dret de protestar quan era perseguit.

1.—I què, durarà gaire aquest Parlament?

2.—Que ja n'està cansat?

1.—Home, tant com cansat, no; però, vaja, no vindrien malament del tot unes eleccions... Es compulsaria el país...

2.—Ja sé el que vol dir. Però no m'amoina gens ni mica. Vostè creu que guanyarien les dretes. Qui sap! Potser sí. Però, vaja, tinc esperances de que no. I si puja un govern d'esquerra amb un Parlament d'esquerra, pensi que haurà de durar quatre anys, passi el que passi. Allò de les eleccions perquè sí o per fer un complement a la collita, s'ha acabat sortosament amb la República parlamentària i democràtica.

FRANCESC MADRID

Entre bastidors

Es parla d'un autor analfabet, d'un d'aquests autors que no havien mai escrit cartes... perquè se les feien escriure pel memorialista.

—Aquest autor (?) ha escrit (?) una revista molt dolenta.

—I s'ha estrenat?

—Es clar! Si hagués estat bona, no que no s'hauria estrenat.

Una manera d'acomiarar la gent

L'altre dia, a casa d'un escriptor amic nostre, home apassionat i de mal gènit. Uns senyors, diguem-ne senyors, es queixen de l'obra de l'Esquerra. El nostre amic, calla.

Després de les queixes, vénen els atacs, després els insults.

El nostre amic, calla.

Un dels senyors, diu:

—Creguim, tota aquesta gent d'Esquerra hauran de fugir.

El nostre amic, que ja no pot aguantar-se més, agafa un bastó, entrega els barrets al dos diguem-ne senyors, obre la porta.

Els senyors comprenen. I surten.

El diàleg del dia

El tema del dia són, tornen a ésser els generals. Els generals, millor dit, alguns generals no es resignen a veure perduda la seva influència política al país. Polavieja i Primo de Rivera se'ls apareix a molts en somnis. No és estrany que així, a tothora, al cafè, als pasejos, als casinos, sentiu fragments de conversa com aquest:

—I bé, què creieu què passaria si algun general preparés un cop, un "pronunciamento?"

—Res, no passaria res. La tropa no obeiria un general que volgués anar contra la República. Per anar contra la República, ni un sol soldat es llençaria al carrer.

Però la resposta que fan altres és encara més contundent:

—Sabeu que passaria si algun general intentés pronunciar-se?... Doncs molt senzill: que el sargent de guàrdia

es bastaria per a detenir-lo i desarmar-lo. Pocs dies després seria afussellat I fins a una altra!

—Possibilitats d'un pronunciament? No em feu riure—hi ha qui contesta—. Això és un absurd mentre hi hagi al Govern un home de l'energia de Manuel Azaña i que coneix tan bé tots els ressorts de la vida militar.

—I bé, doncs que creieu que faria Azaña en un cas així?

—Podria fer moltes coses. I ell no ens les dirà pas abans de fer-les. En l'enigma Azaña té una gran part de la seva força. Ja sabeu que és un home que nomès parla quan cal. Però

entre les coses que podria fer n'hi ha una de ben senzilla. Llicenciar l'exèrcit, i a veure, què farien aleshores un parell de generals insurrectes, sense soldats?

Privilegis militars

Davant les consideracions que són guardades al general Barrera i altres persones del seu rang, hi ha qui es pregunta una mica alarmat:

—Però és que encara els militars tenen privilegis?

—Sí, tenen un privilegi. Que així com la pena de mort és suprimida per tots els ciutadans, ells en cas de traïció a la pàtria, és a dir a la República, han d'ésser afussellats.

Els màrtirs de l'Ajuntament

Solà de Cañizares:—M'he oblidat del precepte bíblic que diu: «Quan et peguin en una galta, presenta l'altra».

Ignorància

De tornada a Barcelona, després de la nostra darrera estada a París, hem tingut ocasió de fer amistat amb dos nord-americans que han vigut a Espanya portats per la curiositat.

Aquests nord-americans han vingut per veure l'Espanya que ells han vist a través el cinema. Han vingut a veure aquella Espanya que els serveixen en les pel·lícules dirigides per quatre directors analfabets, que desconeixen per complet la Península Ibèrica, i interpretades per actors ximpls mancats de dignitat artística.

Han vingut amb la idea que tots els nord-americans tenen de casa nostra. El nord-americà mitjà, creu que ací és un país on les dones porten navalles a la mitja i els homes es passen la vida a les places de braus.

El nord-americà creu que Barcelona és una part remota de l'univers, gairebé desconeguda. Creu que els seus habitants són negres, duen arracades, capell de palla com els mexicans i a la faixa porten ganivets d'una lluentor sinistra.

Durant el trajecte, des de París a Barcelona, nosaltres hem tractat de convèncer els nostres companys de viatge que Barcelona és una ciutat moderna. Això ha estat en debades, i ens han preguntat si nosaltres tocàvem la guitarra, si cantàvem sota una reixa, si bevíem mançanilla i si clavàvem, de tant en tant, una ganivetada a la promesa.

Després, en parlar de les dones d'ací, els nostres companys han tornat a fer palesa la seva ignorància. Segons ells, les nostres dones són brunes, d'una color força pujada, de cabell negre i oliós, van descalces, ballen retorçant-se al compàs de la música de les guitarres, i cada any tenen una criatura.

Barcelona, per als nord-americans, es una població on només hi ha guitarres, curses de braus, sol, navalles, clavells, revolucions i mandra.

No cal, però, fer massa cas dels nord-americans, perquè la instrucció que el nord-americà mitjà rep a les seves famoses universitats, no és gaire sòlida. Geogràficament, només coneix el poble on va néixer i Nova York, que per ell és la ciutat més important, més bonica i més civilitzada del món. Històricament, sap que George Washington fou el primer President dels Estats Units, lluità per la seva independència, tallà un cirerer i mai no digué una mentida.

—Es veu venir algun monàrquic?

—No, home; estan massa bé amb la Republica.

En arribar a Barcelona, els nostres companys s'han trobat decebuts. Ells esperaven veure barricades, metralladores, bombes, anarquistes amb bigotis i barbes tal com els havien vist en les pel·lícules. Nosaltres hem somrigut quan ells ens han ensenyat un diari —un d'aquests famosos rotatius d'Amèrica que fan cinc edicions diàries— on es deia que Barcelona estava infestada de terroristes i no es podia sortir de casa.

Nosaltres, per tal de convèncer-los que ací sabem fer les coses bé, els hem portat als llocs més interessants de la nostra ciutat. Després de molt d'enraonar i de fer el distret cada vegada que els nord-americans ens sortien amb una de les seves, hem arribat a assolir el que ens proposàvem: aquests nord-americans tornaran a la seva terra amb una impressió molt diferent de la que duien quan han vingut. Barcelona, per a ells, és un paradís. Això, naturalment, després de les nostres explicacions.

No gens menys, ens hem convençut que el nord-americà és un ingenu. El cinema i els diaris acabaran fent-li creure el que vulguin.

H. C. SANTEUGINI

Pim! Pam! Pum!

UN ENTUSIASTA

Un entusiasta, elogia els discursos que fa, a l'Ajuntament, un tinent d'alcalde de l'esquerra republicana

Eren millors els d'ara dos anys—li repliquen.

Però si ara fa dos anys no en feia, car no era regidor—contesta l'entusiasta.

Per això mateix—diu el republicà, com si engegues un tret.

UN FRACAS

“La Reina ha Relliscat” ha fracassat sorollosament en el “Teatre Nou”.

Dia hi hagué en què ni s'omplí un rengle de seients.

Es rar—remarcaven alguns. L'insignificant pas d'una voravia a l'altra ha desfet un gran èxit.

L'entès ens ha donat la seva explicació: Roure necessita a Santpere i Santpere necessita a Roure: és complementen. Ara es podrà veure la justícia que Roure escrigui les obres i Santpere li cobri la meitat dels drets d'autor.

Abunden les llengües “vespertines”, com diu en Pic i Pon.

Un governador de la República

—Per ara, anem fent, que mentre no es cansi el poble...

POESIA DE LA BONA

Dies passats en Carles Sindreu Ponç ens feia saber, en vers, que: "Tenia els ulls plens de molles de pa i que els peus i el genoll li feien sentor de catifa".

Els profans entengueren que, en poesia, "molles de pa" volien dir lleganyes i que sentor de catifa era l'equivalent de la coneguda sentor de peus.

Molt nou i molt poètic!

Fou diumenge passat quan l'immens poeta Joan Oliver en donà aquest consell dràmicament líric:

Encara conserves les calces:
per vies incertes
no arrisquis les calces així.

Certament: arriscar les calces per vies incertes deu ésser una cosa intensament dràmica.

No les arrisquis, Joan Oiver. "Sigués prudent com el fill de Laertes"! I darrera del què hem dit també es pot escriure:

Alga, petxina
em dic Caterina.

Poesia nova i de la bona. Trieu i remeneu!

JA HO SABEM

En Sindreu, en Gasch, en Grau Sala i en Castanys són—com el botiguer del cantó—, admiradors de l'Alady, i ho són de bona fe.

Mai ho hauriem cregut. Cal bona fe per admirar de bona fe a l'Alady. La mateixa que cal per a admirar el pintor Miró i a qualsevol germana Lòpez, ballarina d'un music-hall de Paralel.

Semblants admiracions deuen fer suar la cansalada.

NI FUNERAL NI TITELLES

Jo no crec que el Parlament hagi d'ésser un funeral. Però tampoc no crec que hagi d'ésser una comèdia de titelles, tal com és moltes vegades. Massa vegades.

I consti que no faig aquesta observació en interès propi: crec que mai no tindrè la desgràcia que uns quants

illuminats pensin incloure'm en una candidatura de diputats a Corts. A pesar que—ho he de confessar sincerament—crec que hi ha diputats molt més carbassots que jo. Tant que, mantes vegades, les sessions tenen més a veure amb l'horticultura que amb la política.

Hi ha molta gent que encara creu que la política és una cosa seriosa. Li han dit, a més de la Premsa, els candidats en els mitings de propaganda electoral.

I aquesta gent que creu—perquè li han dit i no li agrada portar la contrària a ningú—que la política és una cosa seriosa, deu quedar-se molt estranyada en llegir les sessions del Parlament.

Aquesta gent es sent un xic decebuda i estranyada en veure que el Parlament, amb República o amb monarquia, és una cosa més divertida del que sembla. El Parlament, amb República o amb monarquia, sent les influències del circ i de l'astrakan, el gènere inventat pel monàrquic Muñoz Seca—monàrquic havia d'ésser!—i que tan alt ha posat el teatre espanyol. Que consti, però, que hi ha diputats que encara no estan contents de convertir el Parlament en un circ. N'hi ha que el circ els sembla poca cosa i voldrien fer del Parlament un estable.

Al Parlament tot són risas, interrupcions i xistus. Els diputats no semblen diputats: semblen redactors de qualsevol setmanari humorístic..., d'humorisme baratet, d'infima qualitat.

En aquest gènere d'interrupcions ha excellit el senyor Pérez Madrigal, que és el successor del senyor Soriano. El senyor Pérez Madrigal era un as del gènere còmic. Ara ho és també del gènere líric, perquè l'altre dia, en ple Parlament, cantà un cuplet de Las Corsarias.

Gràcies al senyor Pérez Madrigal, el Parlament ja té música. Hi ha diputats i algun ministre que voldrien altra mena de música. Però a la majoria ja els va bé la de Las Corsarias.

Al poble, en canvi, li plauria una música més digna. I li plauria, sobretot, que es suprimissin les risas i els xistus, i que el Parlament no semblés un funeral, però tampoc semblés un teatre de titelles.

El poble no ha enviat els diputats a Madrid perquè converteixin el Parlament en un teatre de titelles.

VIRAI

La lliçó de la història

— Jo seré monàrquic, perquè si algun dia m'agafen em portaran a un castell, i vosaltres us portaran a Bata.

FITXES

LES DONES DELS GATS. El nostre record troba, per primera vegada, les dones dels gats a la Plaça de la Universitat i en la reconada que fan els jardins del nostre màxim centre d'ensenyament amb el carrer d'Aribau.

Sortien quan queia ombra de crepuscle. Gairebé totes elles arrossegaven dol, un dol feixuc i angoixat: la seva fulla d'arbres, esgarrifats d'enyorament d'enfonsar les arrels. Uns gats—també gairebé tots negres, amb el mateix dol d'elles—les esperaven miolant amb un entndriment esgarrapat. Les dones els venien a peixar les viandes sobreres o recaptades. I era de veure la barreja d'estiraments famolencs i de maternitats gaperudes, de manyagueries agràides i d'amors errants i sense finalitat.

Aquelles dones negres oferien a cada gat tendresa. Dones dels gats! En el medalló relicari que penjaria entre els seus pits inútils hi debien portar un miol caragolat com un rínxol blond de criatura.

Ara les trobem en el pati del vell Hospital de la Santa Creu, sobretot en la porta que dona al carrer del Carme.

No esperen, com abans, que caigui ombra per a sortir. No cerquen ja la consonància de l'encresponament de la nit amb el dol d'elles. A les nou del matí i a les tres de la tarda—hores de rite—, les veureu comparèixer unànimes, sortides de diversos carrerons, devallades de pisos alts o escàpoles de porteries soterra-

des. El gat predilecte—es pot dir que totes tenen el seu—les espera en avançada, amb la cua dreta com blandó que cremi amb flama de fosca i amb un miol a la boca, abrandat com un clavell vermell. Altres gats segueixen el primer, envejosos de la preferència. La dona vol contemporitzar, sentint l'espina de la injustícia, i reparteix menjar a tots. Però el tall millor va al preferit com li van la moixaina més fervent i les paraules més esponjoses del diàleg: un diàleg entre dona i gat, fet de totes les games del "meu" i de tot el repertori de tendreses: "pobret nan", "gatet del cor", "pobriçó", "manyagoi de la mama". Enarcaments. Paraules de bes. Contactes de mà i pèl. Alguna urpada entre gats rivals. I una gran solitud de cor, oferta com amb una safata.

Dones dels gats, quin serà el vostre cel? On us premiaran l'obra bona de donar menjar al qui té fam, malgrat es tracti de gats sense amo?

JOAQUIM AYNE RABELL. "Qui és Ayné Rabell", ens pregunta un poeta jove.

Portem a la mà un llibre de Joaquim Ayné Rabell: "Notes de llum i de color". Ens l'acaba de donar l'autor.

I assabentem el poeta de qui és Ayné Rabell.

Fa poc que un llibre nou de Leo Ferrero ens feia l'elogi de París: "París és la ciutat que no oblida. Els noms dels seus prestigis li serveixen constantment d'a-

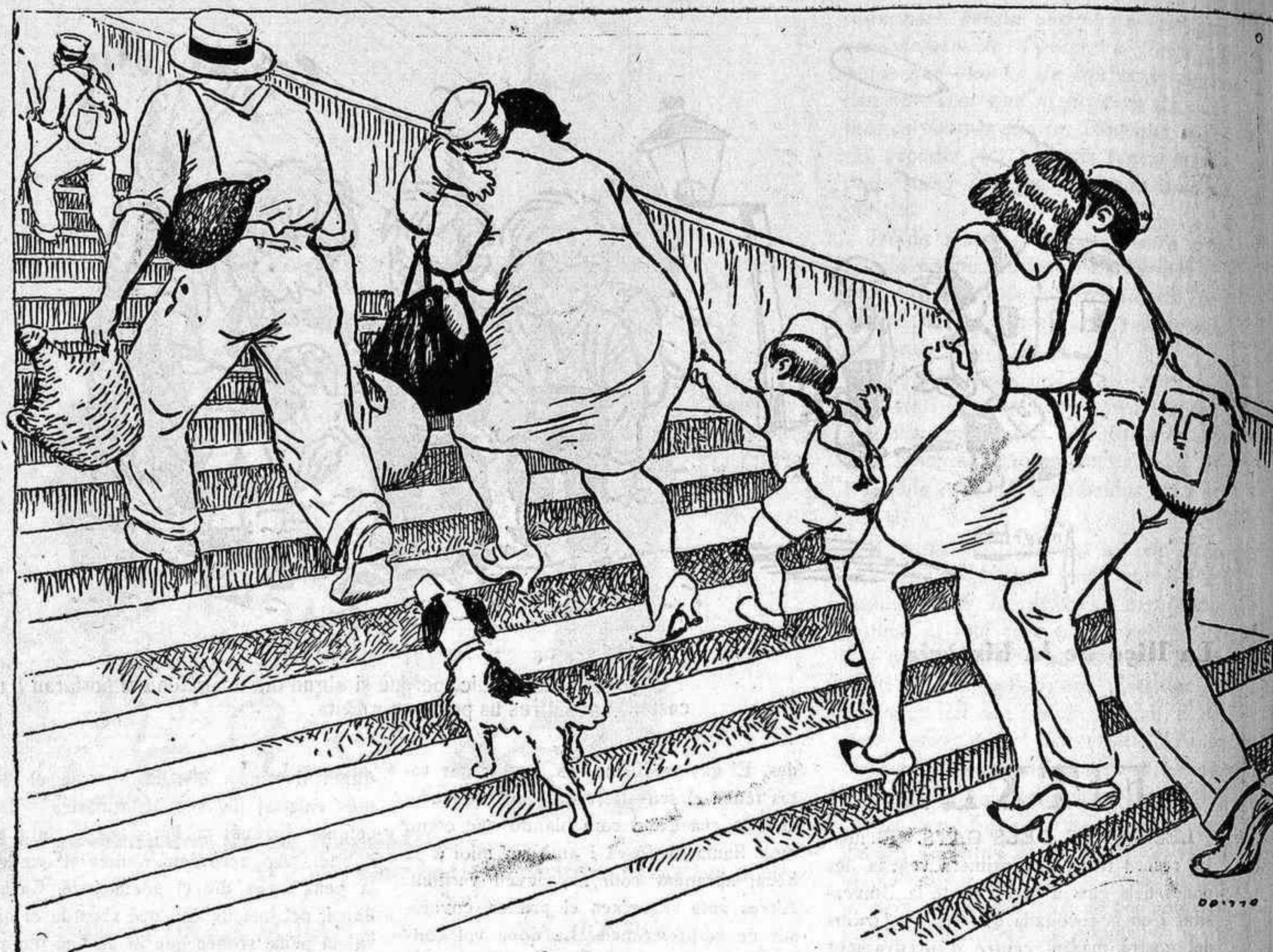
nunci lluminós, ben visibles en el lloc més enlairat del seu Montmartre" Barcelona—al revés de París—és la ciutat de l'oblid. "Ací recordem només el que val la pena", ens diu el poeta jove. Garbellu i, pel que us diu, que recorda el que val la pena, trobeu que hi ha ben poques coses que la valguin: ell i...

Dies passats—i ho recordem—, una nostra fitxa retreia un injustament empolsinat nom de gran poeta: el nom d'Emili Guanyavents.

Altres noms han passat per les nostres fitxes: el de Rafael Nogueres Oller, el d'Alfons Maseras (aquest no en oblid, car Alfons Maseras ha estat prou fort per a imposar-se, a desgrat del que fos), el de Cortiella. Prometièem parlar de Plàcid Vidal.

Contra aquest afany d'esborrar, d'oblidar, de liquidar, hi voldríem un altre afany: el de situar, el de donar a cada u el que li pertoca.

Joaquim Ayné Rabell ha estat un treballador de Catalunya. La seva obra entra de ple en el fer i en l'expressió de la Catalunya dels temps lírics, dels dies d'entusiasme poètic, dels impulsos de Jocs Florals. Crefem que cal dir ben ferm que el bo que té la Catalunya d'ara ve d'aquella Catalunya que tan menyspreable troben quatre aprofitats, quatre oblidadissos—oblidats també al seu torn—i un grapat de polítics, dits directors i elegits del poble, que troben que el vers, que l'esperit, són coses tronades. D'això en parlaran els que vindran demà, i as-

segurem que amb gran retret per a's d'avui.

Poeta jove: Ayné Rabell és un escriptor que ha estrenat unes 20 obres de teatre, que ha escrit 5 ó 6 llibres de versos, i que ha estat director d'una revista feta

d'ingenuïtat i d'entusiasme que es digué: "Catalunya Artística". Sigui el que sigui el definitiu valor de la seva obra, abonali, quan menys, el fervor i l'esperó del seu treball. Fer justícia és un deure!

RAMON VINYES

CAPRICIS I PARADOXES

L'ALEGRIA DE RUSIÑOL

L'aniversari de Rusiñol ha estat encara una prova de la gran simpatia que emanava de la seva figura i de la seva obra: simpatia que fins li conquistà Madrid, que és potser la performance més difícil de realitzar per a un català i un catalanista. I avui, encara, a Madrid, Luís de Zuleta, amic intermitent de Catalunya, n'ha pogut dir coses molt belles que ens arriben al cor.

D'ençà de la mort de Rusiñol que Catalunya ens sembla menys alegre i menys poètica. Ell, alegrement, i sen-

se preocupar-se'n, fou un dels grans constructors de la Catalunya nova, de la Catalunya que avui comença a viure amb un ritme europeu. Indisciplinat i bohemí, fou dels primers catalans a fer prevaldre la seva vocació d'artista contra la voluntat de la família; a fer prevaldre els drets de les xalines, de les amples ales del seu barret i de les ales més amples encara de la seva fantasia, en aquella Barcelona vuitcentista, on semblava que no podien ésser respectats altres drets que els de la botigueta. Ell desvetllà amb la seva suggestió irresistible, l'amor del nostre poble per a les belles

arts, pels antics i bells vestigis gloriosos de la Catalunya d'altres èpoques; ell encengué, en la fredor dels museus, un foc de llar que ens feia pensar en tota la nostra història i una flama viva d'esperança. I en aquella Catalunya que no llegia en català i que llegia ben poc en cap altre idioma, ell, amb els seus llibres que reflectien tota la idiosincràcia del país, ensenyà de llegir i féu que molts trobessin per primera vegada un plaer en la lectura. Ell, encara, introduí al país amb un alè revolucionari, el nom de molts artistes estrangers i en féu comprendre i estimar llur obra. Contribuí, en suma, més que ningú, a donar un to civil i refinat, de país europeu a Catalunya.

I tot això ho féu d'una manera alegre, bohèmia, sense cap esperit de disciplina ni cap aire trascendental, per abundància només de la natura. Ell estava convençut que l'artista havia d'ésser així. Que ésser artista i bohemí eren la mateixa cosa. Al final dels seus dies, carregat de xacres, amb la testa nimbada de glòria, però sense abandonar mai el seu somri-

Les platges barcelonines el "Deauville" dels pobres

jocund, no deia pas que havia treballat molt, sinó que no havia treballat mai, car tota la seva vida havia estat un joc, una facècia: una divina facècia!

Després d'ell han vingut certament artistes de més vàlua, escriptors de més talent i fins més artistes. La vida intel·lectual del país s'ha envigorit i s'ha disciplinat. Això era necessari. La bohèmia pot donar fruits, però fruits esporàdics. Per endegar i aprofitar totes les forces i les possibilitats d'un país, cal una disciplina. El cas de Rusiñol ens sembla un mal exemple. Però enyorem la seva alegria, la seva facilitat. Catalunya, sense ell, ens sembla més trista, més severa. Avui tots els seus artistes, tots els seus escriptors, treballen amb esforç. Gairebé tots tenen precoçment un plec dolorós al front. I és que tots són homes, més o menys intel·ligents, però només que homes. Rusiñol, en canvi, semblava ésser posseït de les forces elementals de la natura. Tenia alguna cosa de semidéu panida.

DOMÈNEC GUANSÉ

Teatre de la ciutat

INSISTIM ENCARA

La setmana passada vàrem fer unes preguntes a la Junta de Museus sobre la desaparició d'unes monedes d'or, quals preguntes no han estat contestades.

Nosaltres per això no desmaiem i tornem a preguntar: Es veritat que han desaparegut del nostre Museu unes monedes d'or?

Apa, homes, respongueu i no us féu pregar tant!

AVIS ALS PROVEIDORS

En la pròxima sessió municipal es farà un concurs de proveïdors del nostre Ajuntament. Es tracta de suministrar una forta quantitat d'arnica.

Creiem que la proposició la presentarà el senyor de Solà de Cañizares (Olé) en vista dels resultats obtinguts en la darrera sessió municipal.

Recordem que el senyor de Solà de

Cañizares (Olé) va ensopegar involuntàriament amb el puny del senyor Vilalta Vidal. Hauria fet més bé en quedar-se al Poble Espanyol veient la Patum de Berga, però tenia por de què els confonguessin i no sabrien si la Patum era el senyor de Solà de Cañizares (Olé) o el senyor de Cañizares era la Patum de Berga.

LA COL·LECCIÓ PLANDIURA

El senyor Plandiura que durant la dictadura era "Comisario Regio de Bellas Artes", amb temps i paciència i pocs diners ha anat adquirint una regular col·lecció d'art. En la compra de la col·lecció ha regatejat més que un drapaire. Per tant no li ha costat tants diners com volen suposar, i ara vol vendre a un preu gens republicà.

No podem assegurar-ho, però hem sentit parlar de deu millions de pessetes. Nosaltres veiem amb bons ulls que la Junta de Museus procuri d'enriquir els nostres Museus amb obres d'art, però ha de mirar de no pagar preus excessius. Jo crec que fent una

Per la Concòrdia

—No ens podem pas queixar! Si ens han donat la llengua!

“tria” ben feta se li podrien comprar els objectes que més ens interessessin i com que el senyor Plandiura és un “bon català” no li sabria greu de cedir-los.

UN RUMOR QUE VEURIEM AMB MOLT GUST QUE ES REALITZES

Hem sentit a dir que el nostre Ajuntament vol subvencionar una nova línia de aviació entre Barcelona i Palma de Mallorca, per tal de fomentar el turisme entre les dues ciutats del Mediterrà.

Em sembla que si es portava a cap aquesta intentona obtindriem una de les millores més grans de les necessitats de la nostra ciutat. No volem que sigui una de les ciutats més avançades d'Europa? Doncs avant i mans a l'obra!

L'HIGIENE

A la brigada d'higiene tenim entès que hi havien dues dones encarregades de rentar i planxar la roba de les cases on moren infecciosos.

Ara, per una maniobra radical, sembla que hom pensa suprimir aquestes dues dones. De manera que d'ara en davant la roba es deurà tornar bruta i sense planxar. Segura-

ment, deu ésser perquè l'higiene hi surti guanyant.

Els radicals deuran dir: No ve d'un xic més de roba bruta.

Però convindria que no ho haguessin de dir.

BAMBI

Clixès

La idea en germen dins el laboratori de l'intel·lecte. En els reflexos dels vasos i dels alambics, l'essència d'aquesta idea. Per tot arreu el seu perfum. Confetti disgregat, en els ulls de la dama, en la carn de la rosa, en el fons de l'arquari.

Tot d'una, com un vol de corbs sobre la víctima, l'agombolament de totes les partícules fins a solidificar-se. En el crisol la totalitat de la idea.

Damunt la taula un full en blanc. Full que monopolitza la mirada de l'escriptor. Sobre el full, anelles, grogues, verdes. Anelles que s'aixampen, que desapareixen, que tornen a sorgir.

Poc a poc, sobre el full, partícules d'idea enllaçades. Cadenetes breus. Cadenetes que omplenen quinze, vint quartilles.

Si l'artista fongués totes les cadenetes, obtindria, dins el crisol, els matexos grams de quan encara era com-

pacte. Comprobaçió d'aquest càcul i sospir d'alliberament.

Més tard, en la llibreria, en el prestatge, sota el braç, la idea en circulació. Esparciment, sense disgregació d'aquesta idea. Idea que penetra, per les finestres dels ulls, al laboratori dels llegidors.

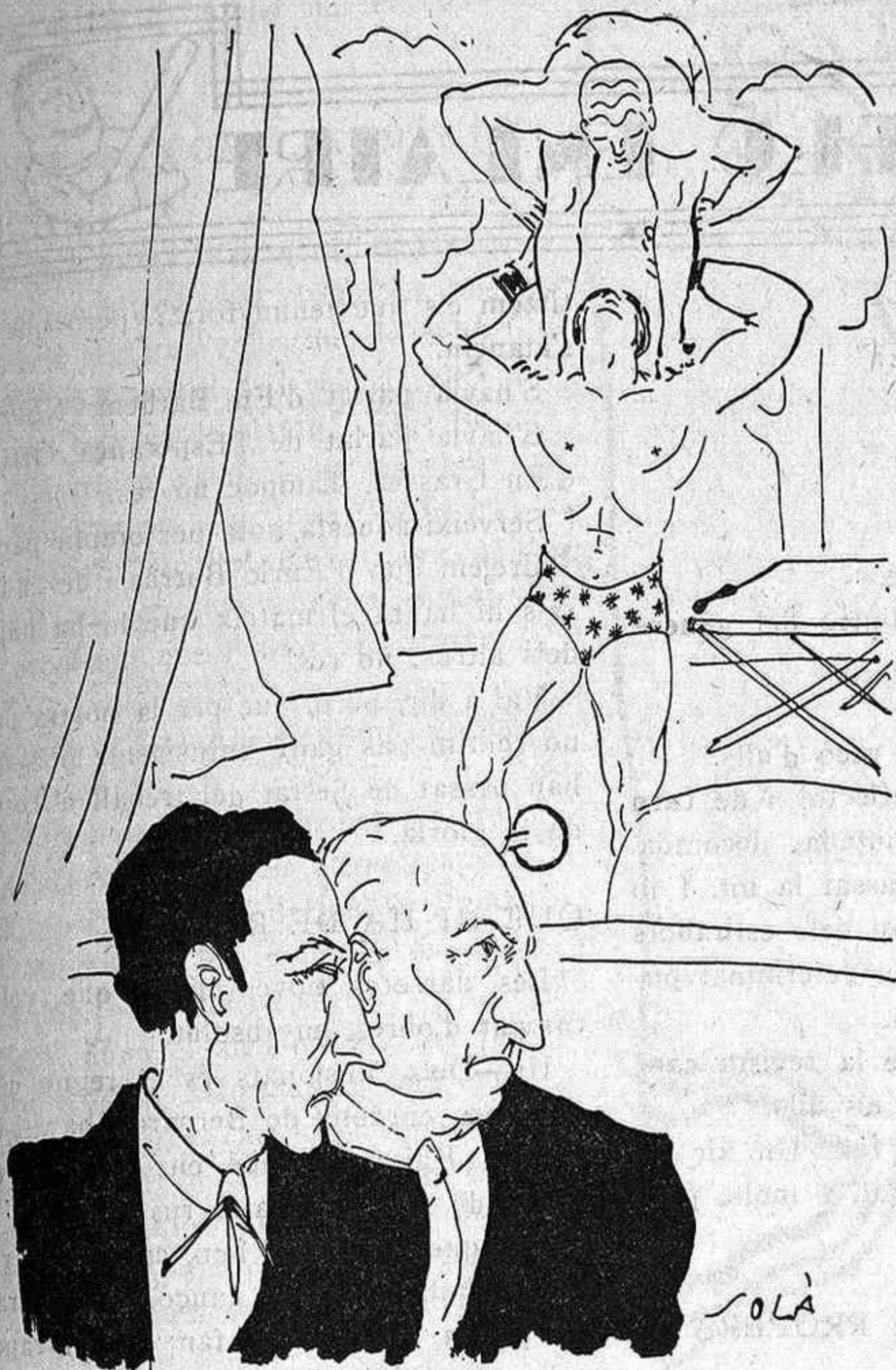
Altra vegada la idea en manipulació. Manipulació eterna. El perfum de la idea, com el de les flors, eternalment per l'espai.

Mesurar aquesta eternitat en el moment de la procreació. Mesurar-la i veure's impotent, ridícol. Però sentir-se endut per la força creadora. Núvols eternalment a la deriva.

L'alesiat; l'alesiat en el sòcol de l'edifici, implorant almoïna; l'alesiat que us esguarda amb els ulls suplicants. Ulls entelats pel sofriment; ulls de dolor; ulls bellament tristos. I la veu de l'alesiat; veu d'infant; veu trencada, de súplica; veu tènue, de vergonya.

La velleta. La velleta sentada en el margapeu de l'edifici tres portes més avall.

Sensació que aquesta velleta ha d'ésser la mare de l'alesiat. No poder borrar aquesta idea. Sentir en la nostra sensibilitat, els ulls manyacs de la

—Això deu ésser «conlevancia».
—Sí; però el que sua és el de sota.

—Quin gos més ben faixat!
—Deu ésser monàrquic.

velleta. Ulls que somriuen al vianant que s'acosta; ulls que somriuen al vianant que s'allunya.

Monedes; monedes que cauen lentament sobre el mocador que l'alesiat té extés als seus peus. Monedes que no dringuen per temor a l'escàndol. A l'escàndol del dolor. Monedes tenyides de bondat. Monedes que l'alesiat besa amb unció. Besos i monedes; besos que com papellones van dels llavis de l'alesiat al front de la velleta.

Veure com l'alesiat fa un signe imperceptible, dissimulat. La velleta alçar-se poc a poc i a costar-s'hi. L'alesiat posarli un grapat de monedes a la mà bo i dient-li: Teniu, aneu pel sopar.

Impressió d'un primer pla. Les dues mans i les monedes entremig. Mà de pergamí, groga, menuda. Mà que tremola lleugerament. I l'altra: mà embotida, mà cansada d'aguantar la mateixa posició; mà ratllada per les venes d'una sang jove innecessària.

Veure com la velleta s'allunya poc a poc, a passets curts, enduent-se, per ròssec, la mirada plena de tendresa de l'alesiat.

Sentir la pressió amb què la velleta aguanta les monedes i veure un feix de llum pel llarg de la seva via.

V. FORCADA OBIOLS

Temes del cor

PETITES GRANS COSES

Encara que d'això algú en tingui un mal concepte, nosaltres portem la munyeca empresonada amb una cadeneta d'or.

Un dia feliç de la nostra vida prometérem, amb paraula tremolosa als llavis i els ulls humitejats de plor, que l'hi duríem sempre. Aquest dia no era ahir; d'aquest moment, el record del qual omple per complert la nostra vida sentimental, pertany a uns anys entera, i per aquest motiu comencem a creure que arribarem a complir el que vàrem prometre solemniament.

Ja no cal dir que qui ens posà aquesta cadeneta fou una dona gentil que ens estimava sincerament.

Aquest acte, senzill i solemni alhora, fou com un símbol: al mateix

temps que la munyeca amb una cadeneta d'or, ens empresonava el cor amb una cadena d'illusions que el primer cabell blanc prematur no ha pogut amortiguar.

Després d'aquesta dona n'hem estimat d'altres i n'hem desitjat moltes més. Hem dit estimar, i això no és cert. Hem cregut estimar-les; però, passada la sempre breu aventura, en el nostre esperit ha sorgit més esplendent que mai el tendre record de la ben volguda.

Una vegada — ironies de la vida! — navegant per la Costa Brava, en un bell poblet de la qual visquérem aquest episodi venturós, acompanyats d'una formosa dona, instigats per ella, ja que aquest fet hauria significat el seu triomf damunt la nostra fidelitat, estiguérem a punt d'arrabassar barroerament de damunt nostre la cadeneta-símbol i llançar-la al mar.

Ara estem segurs que, d'haver-ho fet, ens hauríem tirat a l'aigua per tal de rescatar el que tant valor té per nosaltres.

No obstant, l'aurífic símbol ha tingut sempre la virtut de lliurar-nos

d'impetuositats de les quals ens hauríem penedit després per sempre més i avui encara resta triomfant empronant la nostra munyeca.

Hem de confessar, però, que en el transcurs monòton dels dies, la influència espiritual del record que evoca en nosaltres la companyia constant de la cadeneta, esdevé pàllida, esvaïda, potser per la força del costum; mes sempre les circumstàncies s'encarreguen de renovar l'interès amb tota l'energia esplendent del fet en si.

I això succeeix invariablement quan, havent establert coneixença amb una dona, ens deixem lliscar pels suggestius viarans del *flirt* i el dolç intercanvi de finors i delicadeses. Llavors els defectes i les hipocresies mal dissimulades d'ella posen de relleu en la nostra ment el desinterès i les virtuts puríssimes de la benvolguda. Recordem amb fruïció les tendres exquisides d'aquella divina criatura que, a l'allunyar-nos d'ella en hora infausta clogué les portes amoroses del nostre jove cor, tendreses que en el seu dia no sabérem apreciar en tot el seu just valor.

Amb la serenitat que aquesta benefactora rememoració ens posa a l'ànim, ens allunyem, amb una fina ironia, d'aquestes dones innobles que l'atzar posa al nostre pas incert.

No podem eludir, però, la influència del moment, i experimentem tota l'amargor que deixa sempre un nou desengany.

Són aquests els moments en els quals el símbol que portem amb nosaltres assoleix als nostres ulls febrils la magnificència d'una relíquia sagrada, i, amb la nostra mà tremolosa, l'acariciem, posant en el gest el mateix dalit i la mateixa voluptuositat amb què un dia ja llunyà besàrem els llavis verges d'aquella dona benvolguda.

SANTIAGO G. PONT

Notes d'un carnet

Hi ha éssers que no toleren més torpitud que la seva pròpia.

* * *

Només amb el conreu de la intel·ligència pot anullar l'home la brutallitat del mascle.

* * *

Mai no és la virtut el que impideix que una dona es lliuri plenament a l'home que estima.

S. G. P.

TIVOLI

"¿Qué pasa en Càdiz?"

Revista.

Lletra dolenta.

Música dolenta.

Presentació d'efecte.

Jocs d'escena d'efecte.

Bona interpretació, dintre del gènere.

Dones que fan bonic.

Un èxit.

L'èxit us resta en un recó d'ulls.

Es fet de llum de reflector i de carn llunyana, empolsada, pintada, decorada.

No analitzem! S'ha passat la nit. I ni us heu indignat amb cap dels estirabots que poden arrancar, a un determinat públic, 1565 riallades.

Tota la modernitat de la revista consisteix en embadalir-vos els ulls.

Recepta: Borra al cervell. Un xic de pebre damunt la sexualitat. I molta purpurina!

DE LA TEMPORADA PROPERA

Es diu:

Que a Novetats—teatre català— hi aniran l'Enric Borràs i la Casals, ja desembrugerada.

S'havia parlat de la Tàpies. La Tàpies segueix en el teatre castellà. Sap com mossega Barcelona i el nostre teatre. Co-

titzem els que tenim fora... però que no s'atancin.

S'havia parlat d'En Bardem. No res!

S'havia parlat de l'Esperança Ortiz d'En Grasses. Tampoc no res.

Serveixi aquesta nota per omplir paper.

Creiem que d'Enric Borràs i de la Casals hi haurà el mateix que hi ha hagut dels altres: no res!

Val a dir, però, que per la nostra part no sentim pas gaire entusiasme pels que han passat de l'estat del treball a l'estat de la glòria.

QUE HI HA DE ROMEA?

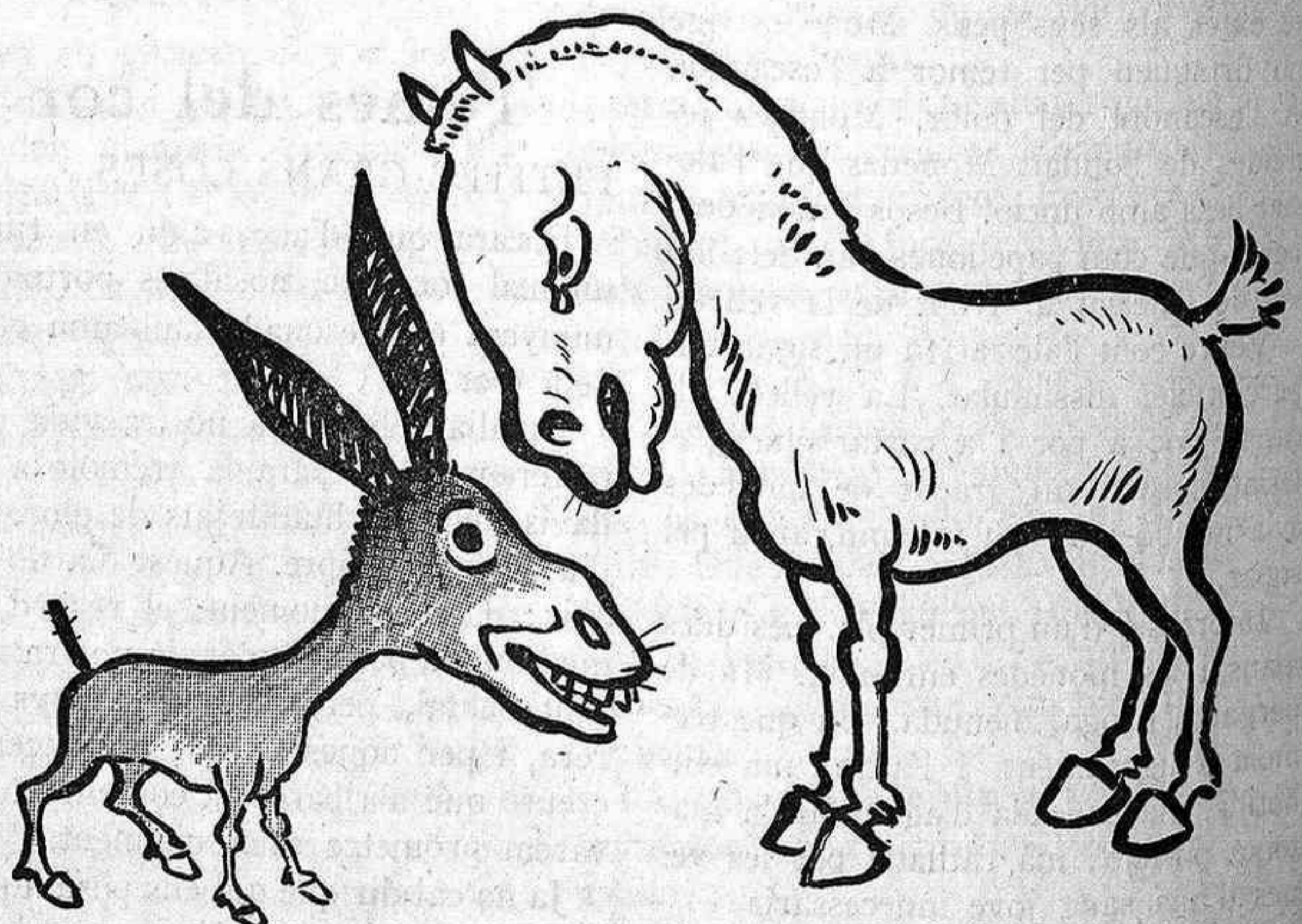
Les darreres noves diuen que volen canviar d'obres, en absolut.

Un—Dels il·lusionats és el regne dels cels—ens enraona de Bernard Shaw i de George Kaiser. També ens enraona de teatre de masses: teatre rus.

En aquest cas, per l'un, cantava el rellotge amb cucut de cançó. Ja vindran els ploms feixucs que fan de contrapès a la maquinària. Tenim el convenciment—i consti que ens plauria equivocar-nos—

que els de Romea, quan facin "teatre", arribaran a Màntua i quan facin "art", a Josep Maria de Sagarra. O als equivalents. Està escrit.

Veureu com no passarà res més, ni a Cadiç ni al teatre del carrer de l'Hospita-

De quan les bèsties parlaven

L'ase: —Jo sóc contrari a l'Estatut.
El cavall: —Sempre seràs ase!

I això m...

des subv...

S NOV...

NOVES

s diu qu...

sonor

i els reis

n autor

amb una

ente: "es

gs". Sobr

cobert q

ha d'és

del prob

-vos"

Descobrin

d'abril de

Work fa

ctes dels

Work, p

esig d'es

ostre pob

Llegidor

Una unit

esposta p

ui sap si

e perora

om a di

conscienci

unya".

ESC

"La Vo

potser k

Home.

mo—En

arà.

Ramon

tatut. Ra

que si so

ra Repu

Diuen

Justar

porada

Diu "

"El p

...això malgra... squer de les cob-
des subvencions.

NOVES, COMPLETAMENT
NOVES

...diu que, ultra l'Espanyol, farà vo-
sonor un altre teatre, i que les rei-
els reis seguiran relliscant de debò.
autor ja precisa: "El rei ha rellis-
amb una escorça de plàtan". Ell i Be-
ente: "escriuen els títols de les obres
Sobretot ara que Joan Cortés ha
cobert que: "el títol d'una obra de
ha d'ésser com una concisa exposi-
del problema que l'autor vol presen-
vos".

Descobriment fet—Alà és gran!—el dia
d'abril de 1932.

Work fa passos per a esbrinar els pro-
ctes dels empresaris dels altres teatres.

Work, posat al servei del públic i amb
esig d'esperonar les consciències del
ostre poble... Ai, què bé surt!

Llegidor, dóna el meu discurs per fet.

Una uniteralitat informativa serà cor-
esposta per la teva atenció" i, ai las!,

ni sap si Work, malgrat el seu començ
e peroració, també es podrà presentar

om a dient en això de "dignificar la
consciència literària i artística de Cata-
unya".

WORK

ESQUELLOTS

"La Voz de su Amo" es queixa de que
potser hi ha massa sentit pràctic".

Home, no val a badar! Mireu que l'a-
mo—En Cambó de la Chade—s'enfa-
larà.

❖

Ramon Franco ha votat contra l'Es-
tatut. Ramon Franco no hauria d'oblidar
que si sortí diputat fou gràcies a Esquer-
ta Republicana de Catalunya.

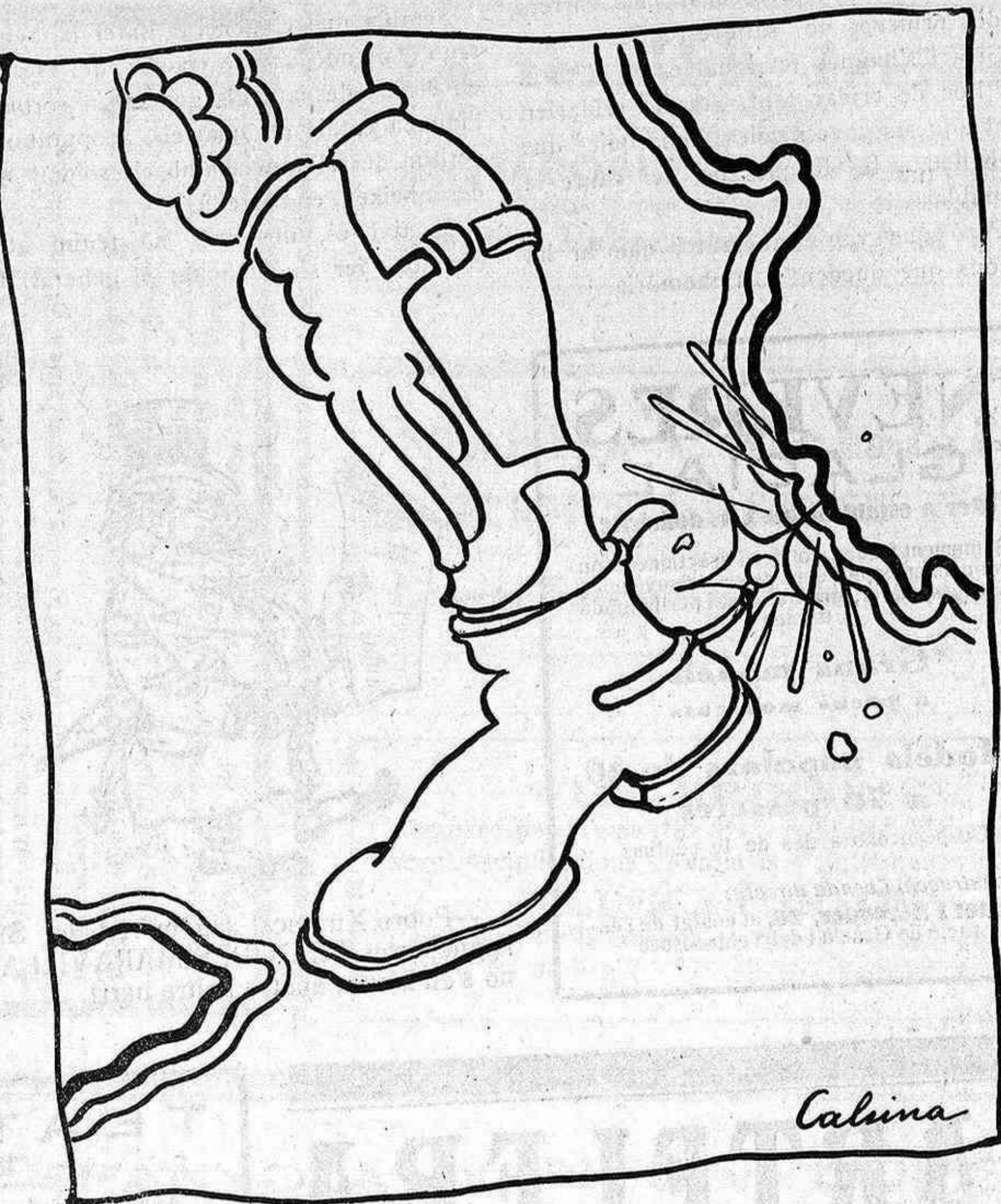
❖

Diuen que hi ha alguns casos de tifus.
Justament ara que s'ha acabat la tem-
porada teatral.

❖

Diu "Luz", el diari madrileny:

"El país tiene la impresión de que mu-

El mapa d'Itàlia...

...o la pota Mussoliniana.

chos de los principales resortes de su
governación siguen en manos de los ad-
versarios más o menos disimulados del
régimen."

Ens sumem a l'opinió del país.

❖

A conseqüència de certs fets ocorre-
guts a l'Universitat i per no haver pagat
una multa de cinc-centes pessetes, ha
estat detinguda la senyoreta Núria Folch.

Els que provocaren els fets de la Uni-
versitat foren els carlins.

I als carlins del Passeig de Gràcia,
quantès penyores els han estat imposa-
des?

Ai, senyor Moles, que no anem gens

bél

"La Voz de su Amo", més ben dit
"El Imparcial" barceloní, no perd ocasió
per a desprestigiar els homes que go-
vernem Catalunya, dient àdhuc falsedats
Què és, enveja o gelosia?

Es l'enyorament dels temps aquells en
què el seu "Amo", que ja no se li sent
"la voz", manava.

"La Veu de Catalunya"?
Creu-t'ho! La Veu de la Lliga, i gràcies.

❖

A Siam, sembla que s'ha desbordat el
poble i ha fet la revolució; el primer que

HOTEL SEGUR

Clarís, 8 - Telèfon 21525

No manqueu cada dia, a
les sis de la tarda, a les
subhastes populars de l'
HOTEL SEGUR

LA HERNIA

Guarida per 50 pessetes

per mitjà del nou VENDAJE
PERFECT. De gran comodi-

tat, s'emmotlla al cos com un guant i no té rival al món. Assaigs gratis
de 10 a 1 i de 4 a 7. CARRER AMPLE, 14, prop de la MERCE, Casa Palau.

han fet ha estat arrossegar pels carrers a dos prínceps de "sangre real".

Si ací s'hagués fet igual el 14 d'Abri, en lloc de cridar tant, ara no cridarien tant aquests cavernícoles monàrquics que treballen a les fosques per fer caure la República.

Però que vagin al tanto, que hi ha lliçons que queden a la memòria.

Sembla que el general Batet ha reunit amb "mando", per tractar de l'ús de en el seu despatx als generals i coronels: l'idioma català als quartels, adoptant una actitud de tolerància amb els soldats que desconeixen el castellà.

Si així és, nosaltres no tenim altra cosa que fer sinó felicitar el general Ba-

tet per la seva comprensió, respecte i tolerància amb el nostre idioma, tant escarnit per gent desaprensiva capaç de la comprensió.

Imp. "L'Esquella". -- Om, 8, Barce

NEVERES "GLACIAL"

Per a establiments i ús domèstic

Sumament fredes, sòlides i pràctiques, són econòmiques pels seus preus, la seva poca despesa diària, gran utilitat i perllongada durada

Grans models
a preus moderats

Models populars de 26
a 70 pessetes

Despesa diària des de 10 cèntims

Construcció i venda directa:

Benet i Mercader, 26, al costat de l'estació de Gràcia i del Teatre Bosc

—Pobre Xirinacs! Ha mort tísic. Si hagués pres PILDORAS MARAVILLA no s'en hauria anat a l'altre barri.

LA BEGUDA DE MO

De veritable
suc de pinya
americana

Telèfon 18301

CARTELERA

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384
Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques
Cabaret d'1 a 4 matinada

ORQUESTRA REMEN WARTY i P. GALLO

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30

El millor programa de varietés - 60 ARTISTES - Joventut, Art, Luxe, Bellesa, Distinció - ESTER - LUCENTINA - BENÍTEZ GERMANES GIMENO - MARINA LÓPEZ

Mary de Lis - Granados - Pilar Aranda - Maruja Amaranto
NIEVES CAMPOS

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

Avui, divendres, nit: La més gran creació de CELIA GAMEZ en

LAS LEANDRAS

Es despatxa a tots els Centres de Localitats

Vila-Vilà **MOULIN-ROUGE** Paral·lel
93 195 T. 21261

TEMPLE DE LA FRIVOLITAT

TEMPORADA D'ESTIU :: GRANS INNOVACIONS

Exit creient de totes les artistes de les que destaca la incommensurable

ANITA FLORES

Maravelloses creacions

SEMANA DE DEBUTS

LINA SAMPOL Maruja Guerrero
Preciosa ballarine Cant i ball

Trío Blas - Tani - Zerja
Enciclopedia artística

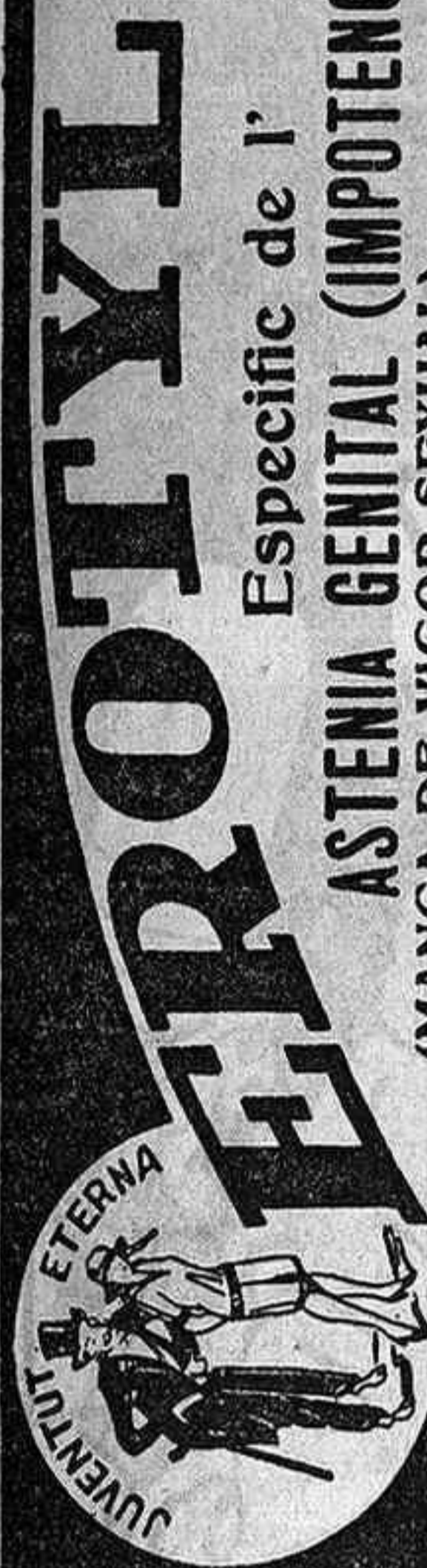
D'una a quatre: **THE MUSSETE JAZZ**

CLINICA GALLEGO

Carrer Nou de la Rambla, 18 - Telèfon 24055

Vies urinàries Consulta de 10 a 1 i de 4 a 7
Festius: de 10 a 1

Pell - Sífilis - Pròstata - Matriu
Electroteràpia - Impotència

FEROTYL
Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersicials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECIBIR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

La terrible feridura

(APOPLEXIA)

S'evita i cura amb el famós

ANTIAPOPLÈCTIC VALLVERDÚ

Flascó, 10 pessetes, a totes les farmàcies

Detalls: Laboratoris K L A M - Reus

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

VIES URINARIES

Curació especial garantitzada i ràpida de la blenoràgia i les seves complicacions - Avariosis, Pell, Morenes, Diatèrmia

CLINICA FONTOVA

Carrer Nou de la Rambla, 4 (abans Conde del Asalto)
D'11 a 1 i de 5 a 7 Econòmica, de 7 a 9

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

OBRES COMPLETES
d'Ignaci Iglesias

ELS VELS * FRUCTIDOR

Amb un pròleg de PERE COROMINES

Vuitè volum

5 pessetes

DICCIONARI

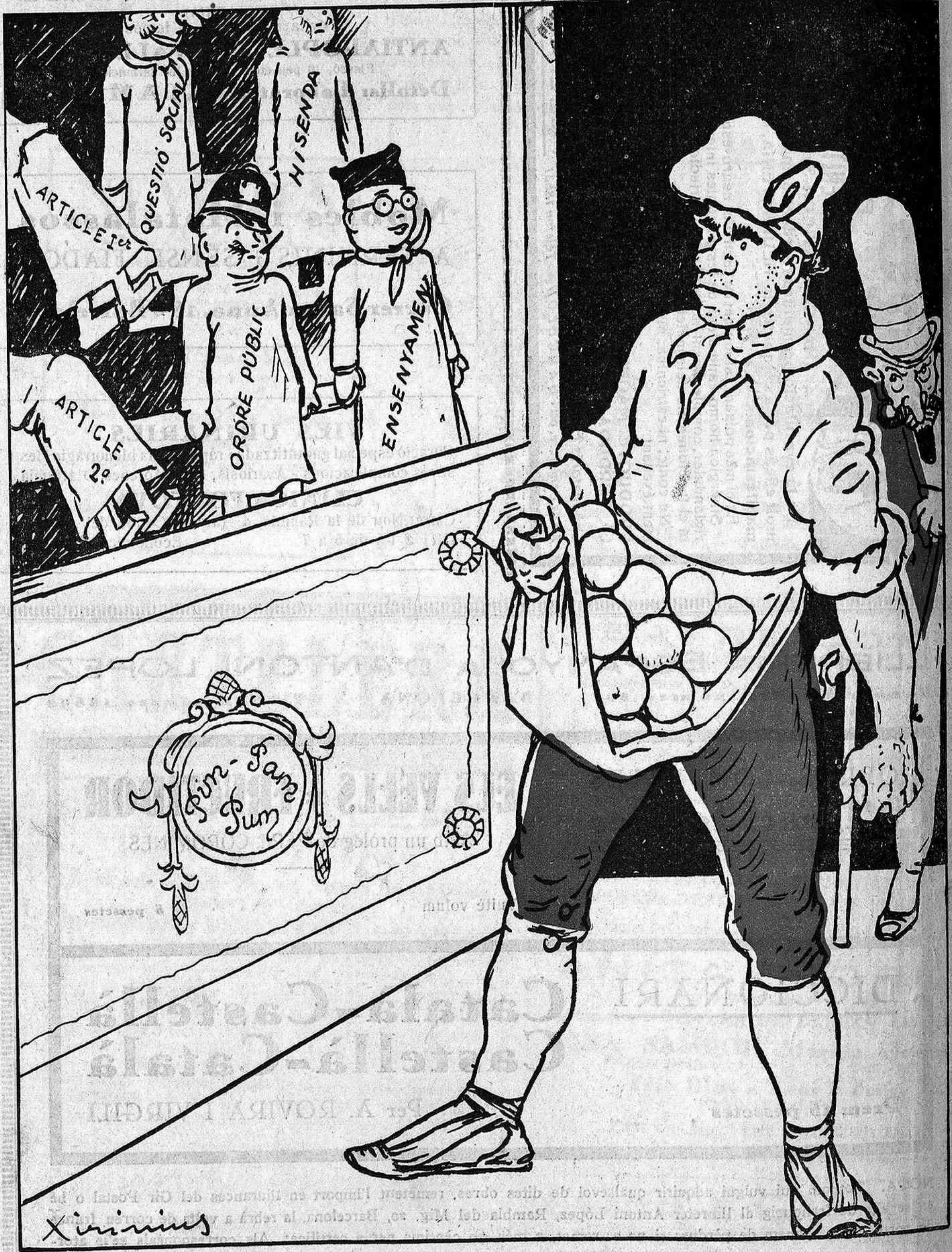
**Català-Castellà
Castellà-Català**

Preu: 15 pessetes

Per A. ROVIRA I VIRGILI

NOTA. Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorguen descomptes.

DE LA BIBLIOTECA DEL SARDI...

El Pim Pam Pum de l'Estatut

—Encara em queden pilotes per a tombar tots els altres.